

fatte „vedkommende Ministerium“, saa synes det mig, at Sagen stilles paa det rette Standpunkt. Om jeg end maa erkjende, at der i det, der er fremsført, er Endeel, der taler for, at det var rigtigst, at denne Anstalt kom under Underviisningsministeriet, vil det dog, naar der kommer til at staae „vedkommende Ministerium“, beroe paa nærmere Forhandling mellem Kongeriget's Ministre indbyrdes, og navnlig er der saameget mere Grund dertil, som der for Diebliffet ikke er nogen definitivt Indenrigsminister. Jeg gjentager altsaa min Mening, at man i Lovens Indtet bestemmer om, hvilket Ministerium denne Anstalt henhører under. Hvad Forstmændene angaaer, da maa jeg bestemt erklære mig imod, at de skulle inddrages under det nye Institut, og altsaa undrages den Underviisning, som de nu have; thi de Beføstninger, som dertil medgaae, ere fælles, da det vedkommende Institut hører under Domainerne, og de andre Landsdeles Forstkundige baade studere her og examineres ved den her oprettede Forsteraminationscommission; men dertil kommer, at jeg ogsaa i Sagens Realitet anseer det for hensigtsmæssigt, at det bliver ved den Uddannelsesmaade, som nu er foreskrevet. Der er holdt derpaa, ikke alene af Forstmænd, men ogsaa af de andre vedkommende Videnskabsmænd, navnlig af Lærerne i Jordbundslære og Zoologie. De have Alle holdt paa, at det var den hensigtsmæssigste Maade, at der i Hjelpevidenskaberne holdes, om jeg saa maa sige, spredte Forelæsninger, og derimod et selvstændigt Cursus i Hovedvidenskaberne for Forstsvæsenet. Det viser sig, at det er dygtige, technisk dannede Candidater, som derved kunde forskaffes, saavel for Stats-tjenesten som den private Tjeneste. Den praktiske Uddannelse erholde de efter bestemte For-krifter i Skoven selv, enten hos private eller

offentlige Forstmænd; thi jeg maa bemærke, at flere private Forstmænd have faaet den samme Ret, som de offentlige Forstmænd, til at modtage Elever til praktisk Uddannelse. De Ud-gifter, der udredes i dette Niemed, andrage kun 3500 Rd., som blive opførte iblandt Monarchiets Udgifter, og saaledes troer jeg ikke, at der er nogen Anledning til at røre ved dette Forhold i denne Lov. Indenrigsministeriet har i sin Tid ogsaa spurgt Finantsministeriet, om man ønskede Forstunderviisningen inddragen under den nye Landbohøjskole; men Finantsministeriet har, paa det kongelige Forstsvæsens Begne, svaret Nei. Hvad angaaer Spørgsmaalet om Gartnerne, da maa jeg bemærke, at det hele Studium for Gartnere er af mindre Interesse for Staten i det Hele, og at jeg derfor ikke anseer det for meget vigtigt, om man vil tage det her med eller ikke. Det er jo givet, at Gartnere ogsaa have Ret til at benytte den nye Lærestanstalt, som er paatænkt oprettet; men, at man skulde anvende noget Særegent paa Institutet, navnlig for at skaffe den specielle Underviisning, der behøves for Gartnere, anseer jeg ikke for hensigtsmæssigt, og jeg skulde derfor ogsaa tilraade, at dette Tillæg om Gartnerne ikke fandt Sted. Det er mig iøvrigt ikke ganske bekjendt, hvorledes Gartnerne nu erholde de dem fornødne Kundskaber; jeg veed kun Saameget, at i Haverne ved Rosenborg Gartnerne lære Endeel af det, der hører til deres Bedrift; men, hvorledes der forholdes med Forelæsninger over Gartneries Jagtvidenskab, det, maa jeg tilstaae, har jeg ikke havt Leilighed til at blive nøiere bekjendt med, og jeg har i disse Dage ikke havt Tid til at gaae ind paa en Undersøgelse heraf. Jeg troer ikke, at der for Tiden er Anledning til at gaae ind herpaa, og hermed skal jeg i det Hele anbefale Lovudkastets § 1 til det høitærede Thing.